

jení proti přesvědčení soudcovskému, založenému na volném hodnocení průvodů (§§ 258, 288 č. 3 tr. ř.).

Čís. 798.

Ublížení na těle dle § 153 tr. zák. nemusí dosáhnouti stupně § 411 tr. zák. Po subjektivní stránce vyhledává se úmysl pachatelův ublížiti na těle určité úřední osobě.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1922, Kr I 512/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Král. ze dne 15. února 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem dle § 153 tr. zák. a rovněž zavrhl zmateční stížnost státního zastupitelství do téhož rozsudku, pokud jím byli ostatní obžalovaní sprostěni z obžaloby pro zločin dle § 153 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost obžalovaného uplatňuje dle čís. 9 a) § 281 tr. ř. proti odsuzujícímu výroku pro zločin dle § 153 tr. zák., že zde není skutkové podstaty tohoto zločinu proto, že obžalovaný udeřil místodržitelského radu W-a na náměstí v době, kdy již nebyl u výkonu svého povolání, kdy neprováděl žádného úředního jednání. Mimo to prý nelze mluvit o zločinu podle § 153 tr. zák., když ublížení na těle nemělo náležitosti aspoň § 411 tr. zák. Avšak dle § 153 tr. zák. se stává uškození na těle bez ohledu na objektivní svou povahu zločinem z osobní vlastnosti toho, komu bylo ublíženo, když bylo ublíženo třeba jen lehce — při čemž není třeba ani náležitosti § 411 tr. zák. (č. sb. 826, 1058, 1530) — veřejnému úředníku (§ 101 odstavec druhý tr. zák.), buď u výkonu jeho povolání, nebo za příčinou tohoto výkonu. V případě, o němž jde, je zjištěno, že obžalovaný udeřil holí místodržitelského radu W-a na náměstí, když byl z úřadu rozrušeným davem vyvečen a ztýrán; způsobil mu tudíž ublížení na těle za příčinou výkonu jeho úředního povolání, které dalo rozvášnění davu a také obžalovanému podnět k surovému přepadnutí a ztýrání.

Oprávněnosti nelze přiznati ani zmateční stížnosti státního zastupitelství, pokud brojí se stanoviska zmatku dle čís. 9 a) § 281 tr. ř., proti rozsudku nalézacího soudu, pokud jím ostatní obžalovaní byli osvobozeni od obžaloby pro zločin § 153 tr. zák. Soud nalézací sprostil tyto obžalované z obžaloby v této příčině proto, že neměl vzhledem na zapírání obžalovaných za prokázáno, že skutečně místodržitelskému radovi W-ovi na těle ublížili. Při zločinech veřejného násilí dle §§ 83 a 93 tr. zák. lze říci, že spolupachatelem na těchto zločinech jest i ten, kdož bez přímého účastenství pouhou svou přítomností podporuje činnost ostatních, — ovšem když úmysl jeho směřoval k vykonání násilí — pokud tato činnost směřuje k násilnostem uvedeným v §§ 83 a 93 tr. zák. Totéž neplatí však při zločinu dle § 153 tr. zák., kde úmysl není tak všeobecným — čelícím k násilnostem vůbec — nýbrž vyhraněn tím, že úmysl, požadovaný §em 153 tr. zák., musí směřovati k ublížení na těle určité osobě úřední. I kdyby

tedy bylo dokázáno, že obžalovaní K., D., H. a R. byli přítomni, když násilí na místodržitelském radovi byla spáchána, nelze tvrditi, že svou pouhou přítomností čin ten podporovali, není-li jinak prokázán úmysl jejich k tomu čelící. Pro předpoklad úmyslu tohoto není však žádných opor ve spisech.

Čís. 799.

Předražování (čís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák.).

Pletichy podloudným nákupem mouky ku výrobě t. zv. »lidového pečiva«. Pokud může cukrář používat všech druhů mouky (§ 19 nařízení čís. 394/1919 sb. z. a n.).

Nepřípustným jest odvolání veřejného obžalobce co do trestu peněžitého, nebyla-li stanovena v zákoně jeho nejnižší hranice.

(Rozh. ze dne 10. dubna 1922, Kr I 714/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze ze dne 7. dubna 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle § 23 čís. 4 čís. nař. ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák., a odmítl v neveřejném zasedání odvolání veřejného obžalobce do výroku o trestu peněžitém — mimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce věcné (čís. 9 a) § 281 tr. ř.) dovodzuje stížnost, že zjištěné jednání obžalovaného nenaplnjuje skutkové podstaty pletich; obžalovaný prý nakupoval mouku cizí a z domácí jen takové druhy, s nimiž obchod nebyl zakázán; nakupoval od samozásobitelů, kteří se svými úsporami mohou volně disponovati, nakupoval za ceny běžné, jaké se platily všeobecně; není zde tudíž nákupu nedovoleného ani podloudného. Avšak stížnost se neodrží rozsudečných zjištění, jimiž je soud zrušovací vázán (§ 268 čís. 3 tr. ř.). Dle těchto nakupoval stěžovatel mouku od různých osob, jež nemohl uvést jmény, mimo 4, z nichž jeden byl obchodníkem, druhý mlynářem. Soud tedy nezjistil, že kupoval výhradně od samozásobitelů a jen takové druhy, jaké uvádí stížnost; ostatně by tyto okolnosti nesetřely podloudného rázu s nákupní činností obžalovaného, ježto státnímu obhospodařování podléhaly v době činu veškeré druhy mouky — i cizí — a také samozásobitelé byli pouze oprávněni přípustné množství moučných výrobků spotřebovati, nikoliv s nimi obchodovati. Poněvadž jest zjištěno, že si obžalovaný opatřoval mouku nikoliv z úředního přidělu, nýbrž pod rukou proti platným předpisům o obchodování mlýnskými výrobky, byl jeho nákup nedovolený a podloudný za všech okolností bez ohledu na to, od koho kupoval a o jaký druh mouky se jednalo. Hospodářské poměry nynější, na něž obhájce poukázal při zrušovacím líčení, nemohou padati na váhu, ježto rozhodny jsou toliko hospodářské poměry, jaké byly v době spáchání trestného činu a byly zákonnými předpisy upraveny, nikoli poměry, jež nyní nastaly, když se též částečně změnily i zákonné předpisy. Neprávem vytýká stížnost dále, že ceny, placené obžalovaným za mouku, nebyly způsobilé stupňovati cenu pečiva z nich vyrobeného, poněvadž se